

LA PRIMERA BENAURANÇA

La Primera Benaurança és el fonament de totes les altres: **"Benaurats els pobres d'esperit, perquè n'és el Regne del Cel"** (Mt 5, 3). No es refereix a una mancança material forçosa, sinó a una actitud d'humilitat i despreniment total davant de Déu, reconeixent que no som res sense Ell.

Aquesta benaurança es manifesta principalment en les obres que exigeixen despreniment material i generositat radical. Serveix per humanitzar la caritat: sense la pobresa d'esperit, donar almoïna o menjar es pot convertir en un acte de superioritat o vanitat.

La benaurança purifica la intenció de l'obra de misericòrdia: ja no es dóna "allò que sobra" per sentir-se bo, sinó que es comparteix "allò que és de Déu" amb el germà, reconeixent la pròpia necessitat de la misericòrdia divina.

Connexió amb les Obres de Misericòrdia

El "pobre d'esperit" entén que els seus béns són dons de Déu per ser compartits i s'identifiquen amb la fragilitat del proïsme.

✧ Donar menjar al famolenc i beure
l'assedegat: Entendre que els béns

✧ Donar posada al pelegrí: Rebre el
necessitat com a Crist mateix.

no ens pertanyen només a
nosaltres.

✦ Vestir el nu: Reconèixer la pròpia
fragilitat humana a l'altre.

✦ Generositat radical: Compartir des
del despreniment del cor.

Importància per a l'Església

Per a l'Església aquesta unió és l'antídot contra el materialisme i el consumisme. Una Església "pobre d'esperit" és una Església lliure per servir. Quan les obres de misericòrdia neixen d'aquesta benaurança, es converteixen en signes del Regne del Cel, demostrant que el valor d'una persona resideix en la dignitat de fill de Déu.